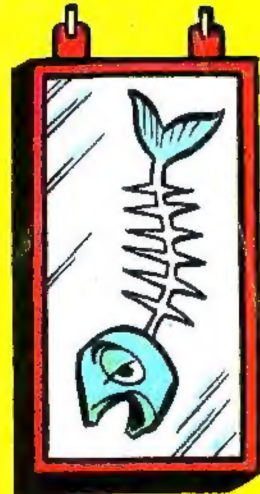
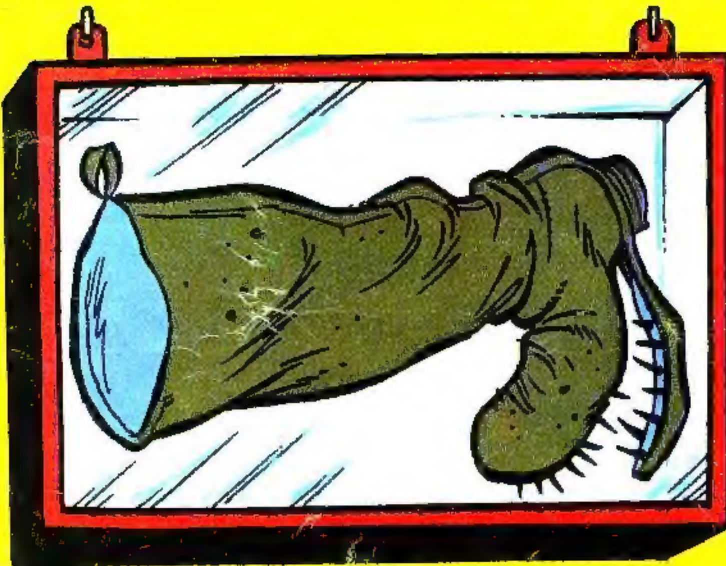
SJORS

van de Rebellenclub

13 MEI 1967
VERSCHIJNT
WEKELIJKS

Nr.
19

VAN ALLES WAT

BIJ DE VOORPLAAT

Deze week prijken onze ouwe, trouwe vrienden Mug en Mik op de voorplaat. Natuurlijk gaat het weer over sport, want daar zijn ze „experts" in. Maar of ze van de hengelsport veel kaas gegeten hebben, is de vraag. Enfin, een brokje visserslatijn is het wel. Overigens vind je in dit nummer ook nog een compleet avontuur van deze twee sportenthousiasten. Meer sport, maar dan een beetje serieuzer, op bladzijden 16, 17 en 18. Dit keer gaat het over de motorsport. 14 mei is het moederdag en dus brengen we een knutselwerkje, dat het als cadeau zeker goed zal doen (bladzijde 24). In onze sterrenserie zijn van de week de Troggs aan de beurt (bladzijde 15). Tenslotte een heel nieuw stripverhaal op bladzijden 30-31.

ZEVENTIGDUIZEND HOEFIJZERS

Tijdens de laatste oorlog begon George Flinders in Scarrington (Engeland) kapotte en afgedankte hoefijzers op een hoop te gooien naast zijn smederij. De stapel groeide en groeide en nu liggen er ongeveer zeventigduizend hoefijzers, die gezamenlijk een hoogte bereiken van een dikke vier meter. Meneer Flinders zou de hoefijzers als schroot kunnen verkopen (geschatte opbrengst: ongeveer zeshonderd gulden), maar hij laat ze liever liggen, want de vreemde hoefijzerberg vormt een bezienswaardigheid die veel publiek trekt.

Herman

„Ik las in Sjors nummer 10 over Herman van de Hermits. Ik vond het leuk om zo wat over hem aan de weet te komen. Brengt u voortaan elke week zo'n mooie plaat? Ik vind ze geweldig!"

Aldus **Ineke van de Par** in **Steenbergen.** Ja, Ineke, de tienersterren komen voortaan in ons blad ook geregeld aan bod. Trouwens, dat heb je in de laatste nummers wel gemerkt.

Donovan

„Waarom hebt u in Sjors nummer 13 foto's van Donovan geplaatst? Ik vind Donovan helemaal niet goed. Geef mij Tom Jones maar." **Erik Bouws, Amsterdam.**

Tom Jones komt. Over een paar weken.

Treinen

„Waarom doen jullie nooit eens wat aan treinen? Een mooie plaat of een beschrijving van een bepaald soort?" **Fr. Buisman, Delfzijl.**

Doen we volgende week.

Sandy oude stijl

◀ „Wilt u voor mij een foto plaatsen van Sandy Shaw zoals ze er voorheen uit zag?" **Yvonne de Jong, Middelburg.**

Zoals je ziet, wordt bij dezen aan je verzoek voldaan, Yvonne.

VERZOEK

Willen degenen die ons schrijven, volledig hun naam en adres vermelden en als het kan ook hun leeftijd? Het komt de laatste tijd nogal veel voor dat we brieven krijgen die niet van deze gegevens zijn voorzien. We horen graag jullie mening en kritiek is welkom, maar dan mét vermelding van naam en adres (goed leesbaar s.v.p.).

DINKIE DOOR CAROL VOGES

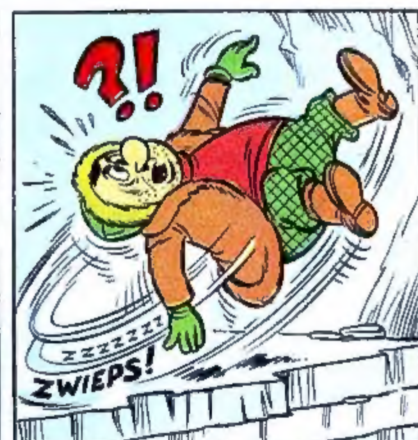

De suikerzoete kunst

Als suikerblaasster is madame Lapierre uniek in de wereld. Hier is zij bezig met het blazen van een zwaan.

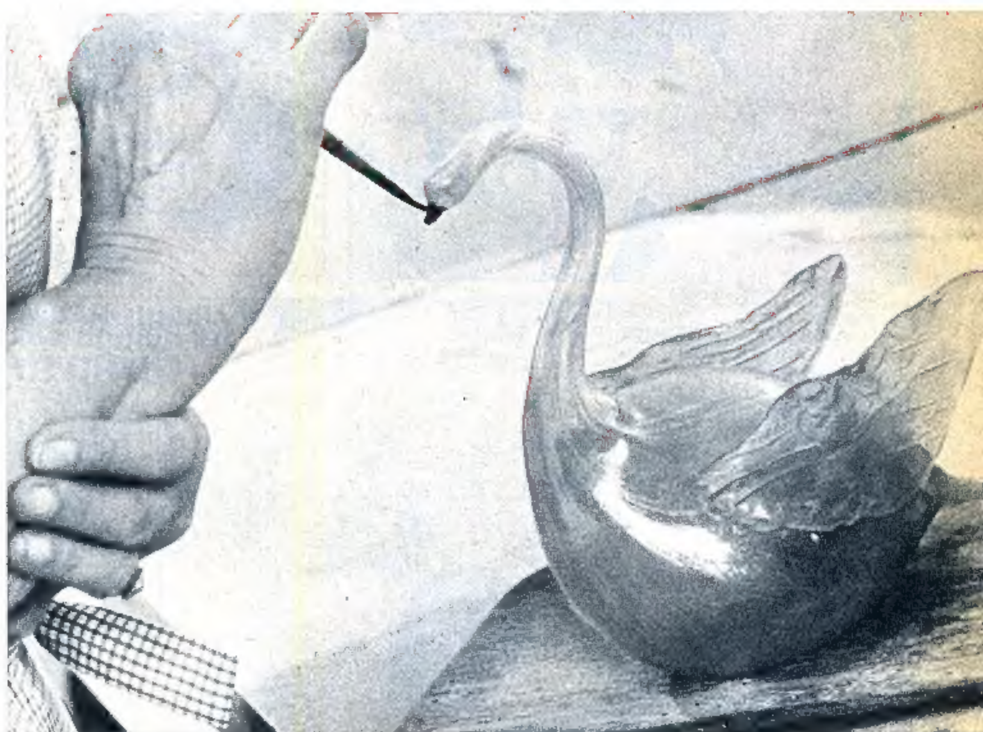

van madame Lapierre

Marguerite Lapierre had ze mooi tuk, de heren glasblazers uit Venetië. Het gebeurde zo'n tien jaar geleden in Parijs op een tentoonstelling van decoratieve kunst. „Versierselen van suiker" was de naam van het werkstuk, dat bestond uit een „kristallen" schaal waarop enkele „glazen" bollen te prijken lagen, waarin alle kleuren van de regenboog te zien waren. Ondanks de naam, die duidelijk aangaf, dat alles van suiker was, waren de Venetiaanse glasblazers verontrust over zoveel vakmanschap en begonnen ze concurrentie te duchten uit het buitenland. Ze vroegen Marguerite of ze haar glasblazerij eens mochten bezichtigen. Tot hun grote verbazing werden ze naar een gewoon woonhuis in de Rue du Bac gebracht. Daar op het aanrecht in de keuken stond de hele „glasblazerij", een pannetje met wat gesmolten suiker, een ventilator, een kort blaaspijpje, een paar thermometers en een serie flessen met allerlei suikersmaakjes en kleurtjes. De heren waren blij dat het kennelijk toch niet zo'n vaart liep met die Parijse glasblazerij en vroegen madame Lapierre naar Venetië te komen om zich daar te bekwamen in het glasblazen. Was zij op dit voorstel ingegaan, dan had dat het einde betekend van een kunst die uniek is in de hele wereld, het suikerblazen.

De werkwijze lijkt heel eenvoudig. Een oplossing van glucose in water wordt aan de kook gebracht. Verschillende smaken en kleuren kunnen worden toegevoegd. Als de suiker precies zo dik is, dat hij verwerkt kan worden, blaast Marguerite hiervan de wonderlijkste figuren. Simpel, nietwaar? Toch vereist dit werk minstens evenveel vakkundigheid als het glasblazen.

Marguerite Lapierre is nu een oma van in de zestig. Als kind al maakte ze zelf snoepjes en bonbons om te verkopen voor een goed doel. Later werd zij leverancier van verschillende Parijse banketbakkers. Dit leverde wat geld op om haar vier kinderen te kunnen onderhouden. De tweede wereldoorlog maakte als aan zovele dingen ook hieraan een einde. Daarna kwam de mechanisatie van de grote suikerwerkfabrieken. Maar Marguerite ontwikkelde de suikerblaastechniek, die door geen fabriek geëvenaard kan worden. Haar werkstukken prijken nu overal ter wereld op de tafels van belangrijke diners.

Na het blazen wordt gewacht tot de suiker hard geworden is. Een ventilator helpt dit proces een ietsje te versnellen. De vleugels worden apart gemaakt en er naderhand aangeplakt. Nu wordt de zwaan met speciale kleurstof opgeschilderd.

Op deze tafel staat alles uitgestald, waaruit de klanten een keuze kunnen maken. Je ziet dat Marguerite letterlijk alles van suiker kan maken: vogels, bloemen, vruchten en vlinders. Wanneer je dit allemaal opgegeten hebt, is afwassen niet nodig. Ook de borden en schalen kunnen gegeten worden, als je dan tenminste nog trek hebt.

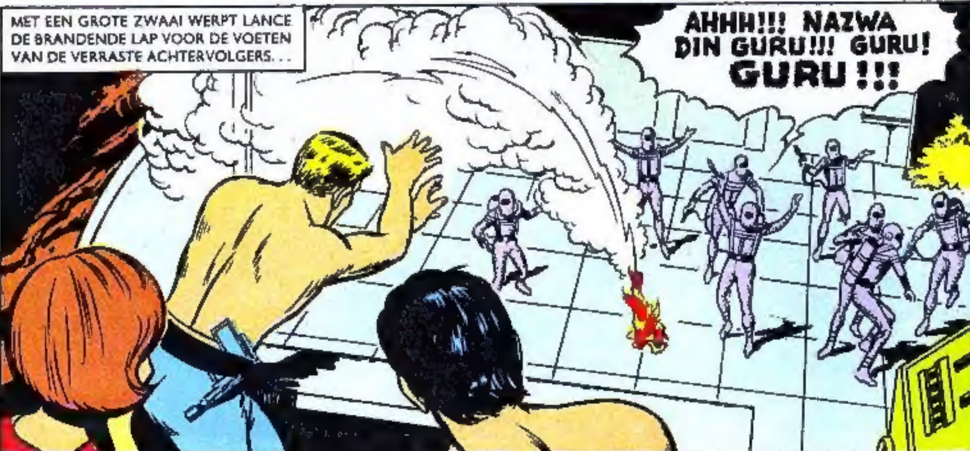
LANCE BARTONS AVONTUREN

DE BANNELING

VAN NIMMORAC

TEKST EN TEKENINGEN:

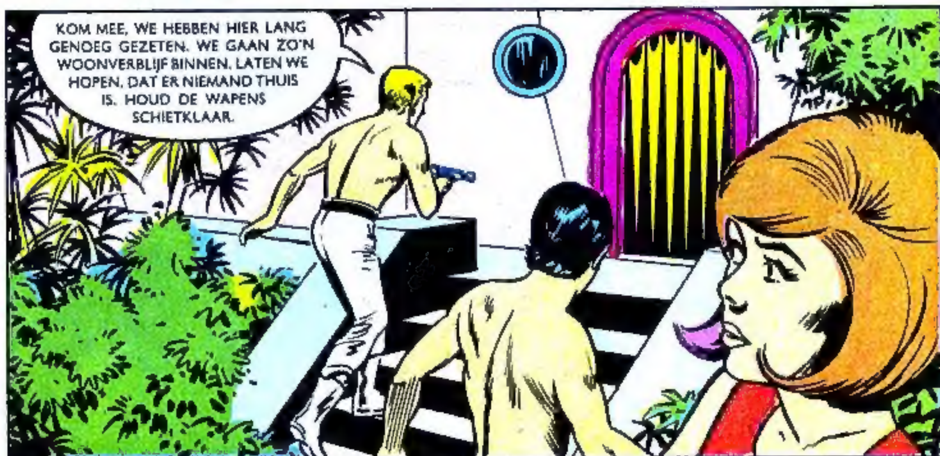

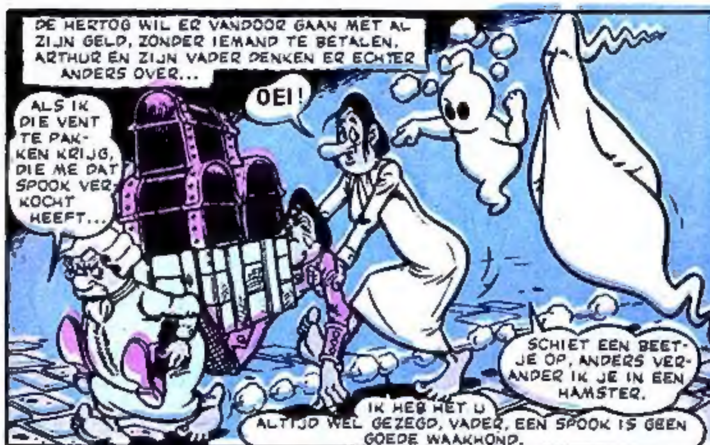

ARTHUR

DE HERTOG WIL ER VANDOOR GAAN MET AL ZIJN GELD, ZONDER IEMAND TE BETALEN. ARTHUR EN ZIJN VADER DENKEN ER ECHTER ANDERS OVER...
ALS IK DIE VENT TE PAKKEN KRIJG, DIE ME DAT SPOOK VERKOCHT HEEFT...
OEI!
SCHIET EEN BEETJE OP, ANDERS VERANDER IK JE IN EEN HAMSTER.
IK HEB HET U ALTIJD WEL GEZEGD, VADER, EEN SPOOK IS GEEN GOEDE WAAKHOND.

DE ARME MENSEN UIT HET DORP ZIJN ALLEMAAL DOLGELUKKIG, DAT ZE EINDELIJK DANK ZIJ DE SPOKEN DE MAN IN HANDEN HEBBEN, DIE ALLES BIJ HEN KOCHT, MAAR NIEMAND BETAALDE.
KIJK EENS!
IK KAN MIJN OGEN HAAST NIET GELOVEN. DAT ZAL EEN FEEST WORDEN, ZEG.
HOERA! LEVEN DE SPOKEN!

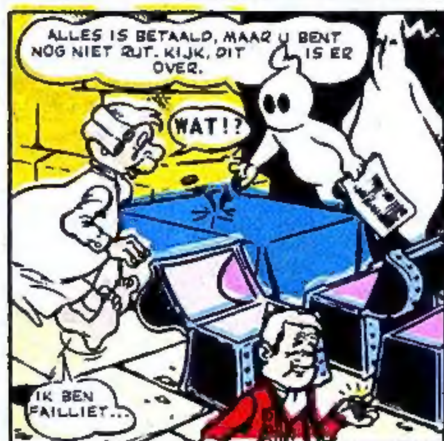

BINNEN DE KORTSTE KEREN IS EEN RECHTBANK IN ELKAAR GEKNUTSELD.
DAT IS EEN RECHTVAARDIG OORDEEL.
HEEFT DE BEKLAAGDE NOG WAT TOT ZIJN VERDEDIGING AAN TE VOEREN?
OFFICIER VAN JUSTITIE
BEWIJSSTUKKEN
RECHTER
IK HEB GEEN KEUS. OF IK GA FAILLIET OF IK MOET DOOD, SUBIET!

DE ZITTING IS GESLOTEN! HIER IS HET GELD. ZONDER BIDDEN EN SMEKEN ZAL DE HERTOG U ALLES TERUGBETALEN.
DE OPPOTTER! EN WIJ WAREN ZO ARM ALS DE MIEREN.

EDELACHTBARE, TIEN JAAR GELEDEN KOCHT HIJ VAN MIJ TWEE HENGSTEN EN DRIE MERRIES.
MIJN ARME GELDJE! IK VAL FLAUW...

MOOI, IK HEB AL LANG GEEN STUIVER GEZIEN.
IK BRACHT HIER ELKE MORGEN BROOD. NOOIT HEEFT HIJ MIJ BETAALD.

ALS DE ZON ONDERGAAT, HEEFT IEDEREEN ZIJN GELD EN GAAT TEVREDEN

ALLES IS BETAALD, MAAR U BENT NOG NIET RUT. KIJK, DIT IS ER OVER.
WAT!?
IK BEN FAILLIET...

WELKE KAFFER HEEFT GEZEGD: WIE ZIJN SCHULDEN BETAALD WORDT RIJK?
U DAAR! U BENT HERBERGIER, HÈ? BRENG MIJ WAT BIER EN DRIE GLAZEN, TWEE GROTE EN EEN KLEINTJE VOOR DE KOETSIER.

PRECIES GEPAST, MAAR DE RANGEN ZIJN AFGESCHAFT. U KRIJGT GEWOON DRIE GLAZEN.
HANGT HIJ NU NOG DE RIJKE MENEER UIT?

HET SPOOKJE ZONDER VREES

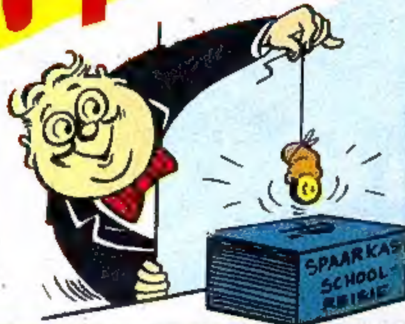

Billie Turf het dikste studentje ter wereld

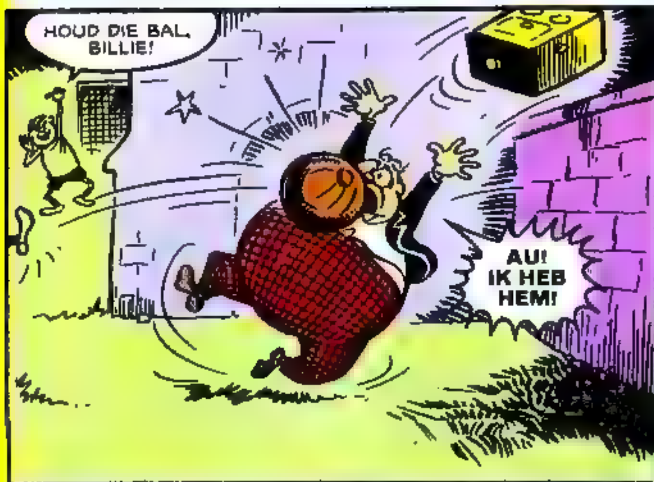

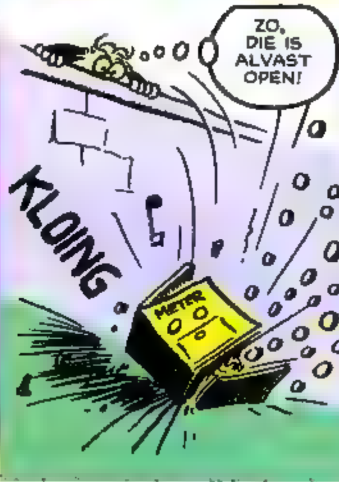

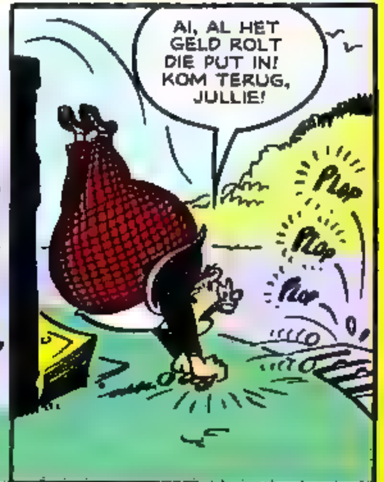

IK KAN HIER GEEN LEK ONTDEKKEN, MAAR IK ZAL DE GAS-METER ER VOOR ALLE VEILIGHEID AF HALEN.
METER

ZO, DIE IS ERAF. HOUD EENS EVEN VAST, ALS JE WILT.
RINKEL
METER

HEE, ER ZIT GELD IN. IK GA OP MIJN KAMER MET EEN BLIKOPENER PROBEREN OF IK HEM OPEN KAN KRIJGEN.
KELDER
METER
RINKEL

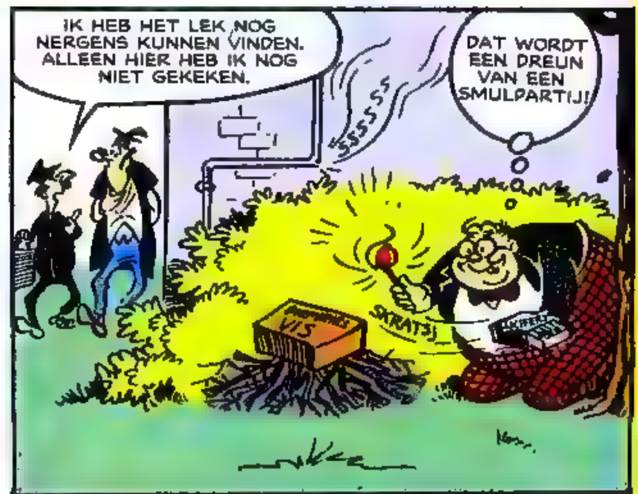

HOUD DIE BAL, BILLIE!
AU! IK HEB HEM!

ZO, DIE IS ALVAST OPEN!
KLOING
METER

AI, AL HET GELD ROLT DIE PUT IN! KOM TERUG, JULLIE!
PLOP
PLOP
PLOP

ER IS BIJNA NIETS VAN OVER. NU KAN IK ALLEEN MAAR GOEDKOPE ROMMEL KOPEN.
ETENSWAREN
RECLAME-AANBEDING GOEDKOPE DIEPVRIES-VIS

BILLIE KOOPT DUS DIEP-VRIESVIS EN EEN DOOS LUCIFERS.
DIT GA IK FIJN ERGENS IN DE TUIN OPBAKKEN!
DIEPVRIES VIS

IK HEB HET LEK NOG NERGENS KUNNEN VINDEN. ALLEEN HIER HEB IK NOG NIET GEKEKEN.
DAT WORDT EEN DREUN VAN EEN SMULPARTIJ!
SSSSS
DIEPVRIES VIS
SKRATS!

HIER IS HET LEK, MAAR IEMAND HEEFT HET GAS AAN-GESTOKEN.
KLAP
WHOEMP
DAAR IS DIE JONGEN, DIE ER MET DE GASMETER VAN-DOOR GING!

DIT IS ZO GEMAAKT. ER IS NIETS ERGS AAN DE HAND!
MAAR WAT ZOU JE HIER DAN VAN ZEGGEN?!

De avonturen van Susan

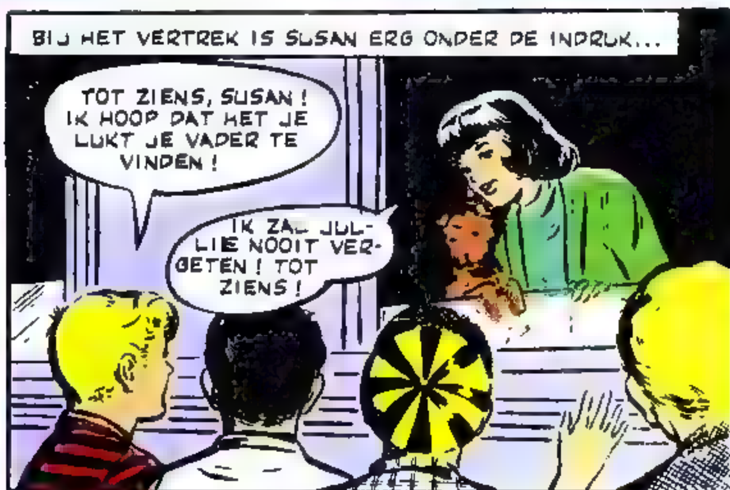

GA NAAR HET STATION EN WACHT DAAR OP ONS.

SUSAN GEHOORZAAMT EN EEN UUR LATER...
JE KUNT EEN KAARTJE NAAR NEW YORK KOPEN, SUSAN!
WE HEBBEN HET GELD BIJ ELKAAR!

WE HEBBEN NIET ALLEEN GENOEG REISGELD, MAAR OOK NOG EEN BEETJE ZAKGELD VOOR ONDERWEG! AL ONZE VRIENDEN HEBBEN IETS BIJGEDRAGEN!
O, MORTON, WAT VRESELIJK AARDIG VAN JULLIE!

BIJ HET VERTREK IS SUSAN ERG ONDER DE INDRUK...
TOT ZIENS, SUSAN! IK HOOP DAT HET JE LUKT JE VADER TE VINDEN!
IK ZAL JULLIE NOOIT VERGETEN! TOT ZIENS!

DE REIS VERLOOPT VLOT. DE ENIGE MOEILIJKHEID IS DAT SUSAN DUMPIE MOET VERBERGEN VOOR DE CONDUCTEUR.
VLUG, ONDER DE BANK! ALS HIJ JE ZIET, MOET JE DE TREIN UIT!

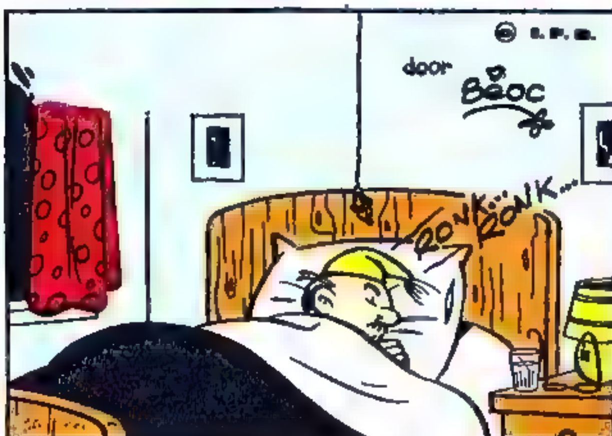

EINDELIJK KOMT ZE IN NEW YORK AAN...
IK GA EERST NAAR DE OUDERS VAN NELLIE. MISSCHIEN KUNNEN ZIJ ME ZEGGEN WAAR IK VADER MOET GAAN ZOEKEN.

ZE NEEMT EEN TAXI EN EEN HALF UUR LATER...
HIER IS HET. U KUNT HIER WEL STOPPEN.

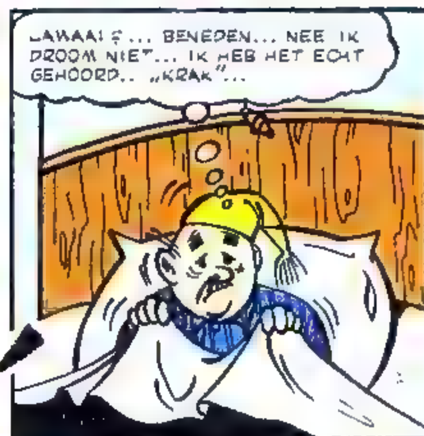

VREEMD! HET LIJKT WEL OF HET HUIS LEEG EN ONBEWOOND IS!

ZE BELT AAN EN DAN HOORT ZE EEN STEM DIE ZE HEEL GOED KENT...
SUSAN!
WAT? U HIER?
WIE IS DEGENE DIE SUSAN AANSPREEKT?

OOM DOUWE

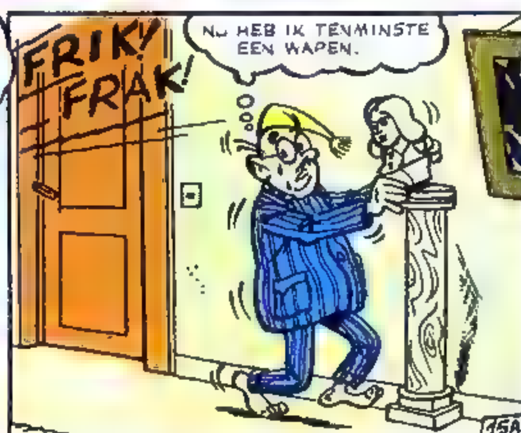

door Bouc
RONK... RONK...

KRAK!

LAWAAI ?... BENEDEN... NEE IK DROOM NIET... IK HEB HET ECHT GEHOORD.. "KRAK"...

KRIIK KRAK
ZIE JE! DAAR IS HET WEER. WAT ZOU DAT ZIJN ? EEN DIEF ?

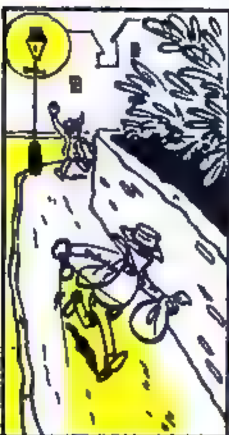

WEL, DAN GAAN WE MAAR OP OORLOGSPAD. IK BEEF WEL EEN BEETJE, MAAR DAT IS UIT MEDE-LIJDEN MET DIE ARME MISDADIGER.

FRIK! FRAK!
NU HEB IK TENMINSTE EEN WAPEN.

HOUD DE DIEF!

AI, IK BEN GE-SNAPT !

HOUD DE DIEF!
DIE OUWE IS NOG RAP EN HIJ BRULT DE HELE BUURT BIJ ELKAAR. OPSCHIETEN WANT HET WORDT AL LICHT !

HÈ ! ONTSNAPT HIJ ME TOCH NOG.
ZIEZO, GERED !

DE DAG BREEKT AAN.
HEE, OOM DOUWE IS GEK GEWORDEN !
DE MENSHEID ZIT VOL ACHTERDOCHT.
HEE, DOUWE IS VANNACHT OP STAP GEWEEST !
WELNEE HIJ SLAAPWANDELT..

DE TROGGS

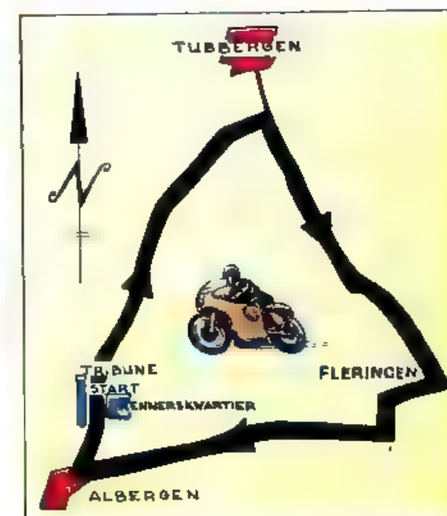
Deze week brengen we een kleurenplaat van de Britse groep The Troggs. De leden ervan zijn Reg Presley, Chris Britton, Pete Staples en Ronnie Bond. De Troggs zijn nog maar pas een goed jaar bekend in de wereld van de showbiz. De basis voor hun succes was destijds de plaat „Wild Thing". Leider van de Troggs is Reg Presley (zittend op de voorgrond), geboren in Andover en officieel Reginald Maurice Ball geheten. Reg is de zanger van de groep. Chris Britton is sologitarist. Hij speelde al toen hij negen was. Pete Staples is basgitarist en Ronnie Bond drummer. Ronnie heeft vroeger een opleiding voor jockey gevolgd.

Motoren daveren door Twente

Op tweede pinksterdag viert in Twente de motorsport hoogtij. Dan razen lichte en zware motoren over het circuit van Tubbergen en het duizendkoppig publiek slaat de verrichtingen gade van nationaal en internationaal bekende renners. Over de motorrace van Tubbergen (na Assen de belangrijkste van Nederland, ditmaal te verrijden op 15 mei) willen we hier het een en ander vertellen.

De geschiedenis van de Twentse motorraces is begonnen in 1938. In dat jaar zocht Jaap de Wit uit Zenderen een weg om zijn wedstrijdmotor te testen en om te trainen. Uiteindelijk viel zijn keus op de wegendriehoek Albergen-Tubbergen-Fleringen-Albergen. Het was een ideaal stuk weg: er was weinig verkeer, het wegdek was goed, er zaten diverse bochten in en een kleine helling bij de Kroeseboom in Fleringen; bovendien liep de weg nergens door bebouwde kommen. De driehoek viel zo in de smaak van de ontdekker, dat hij in 1939 het plan kreeg hem te gebruiken als vast motorracecircuit. Hij bracht dit plan naar voren in zijn club, de Zenderense Motorclub, maar van uitvoering kwam niets ten gevolge van de tweede wereldoorlog, die korte tijd later uitbrak. Na de oorlog werd het plan opnieuw opgevat en er werd contact opgenomen met zeven motorclubs uit de omgeving. In januari 1946 werd de „Stichting om den grooten prijs van Twenthe" opgericht. Van de zeven motorclubs namen telkens twee leden zitting in het bestuur van de „Stichting Circuit Tubbergen Twente", zoals de officiële naam nu luidt. Op 28 september 1946 kon de eerste nationale race worden gehouden voor junioren en senioren in de 125-, 250-, 350- en 500-cc-klassen. Het werd een groot succes, dank zij de goede organisatie en de medewerking van de gemeente Tubbergen, de provinciale autoriteiten, de rijkspolitie en de K.N.M.V. Reeds in 1949 kreeg de race een internationaal tintje en werd er in Beneluxverband gereden. De volgende jaren werden de races steeds internationaler; er kwamen rijders uit onder andere Spanje, Engeland, Italië, Joegoslavië, Oostenrijk, Duitsland, Zweden, Amerika, Canada, Rhodesië, Nieuw-Zeeland en Australië.

Deze reportage kwam tot stand in samenwerking met het bestuur van de Stichting Circuit Tubbergen Twente. De kleurenfoto werd beschikbaar gesteld door de heer Ten Bruggencate jr. te Almelo.

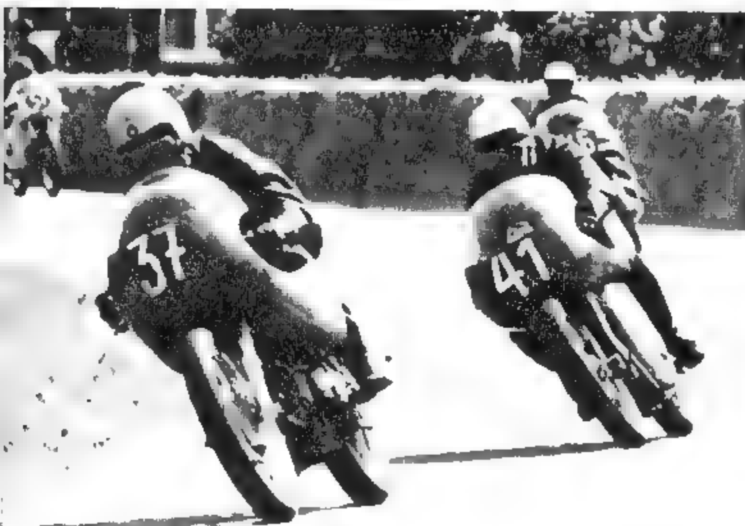

Start van de 250-cc-klasse in Albergen.

Nederlander Jan Huberts op zijn 50-cc-machine tijdens de races van 1962.

Grote renners in actie in de races van 1963: Vogelsang (Nederland), Sauter (Zwitserland), Guthier en Sicheneder (West-Duitsland).

Het circuit van Twente staat bij de rijders hoog aangeschreven en geniet grote bekendheid over de hele wereld. Op het ogenblik moet elk jaar de helft van de aangemelde rijders worden teleurgesteld, omdat er per klasse niet meer dan dertig deelnemers mogen starten.

Op tweede pinksterdag aanstaande gaan in Tubbergen voor de tweeentwintigste maal de motorraces van start. Er zullen grote namen aan de streep verschijnen en het publiek krijgt ongetwijfeld waar voor zijn geld. Als je van motorsport houdt, is een bezoek aan het circuit van Twente zeker de moeite waard.

Een historische foto uit 1955. Links de Tsjech Frantisek Stastny met de Jawa die hij toen bereed, rechts de Nederlander Drikus Veer, die vanaf het eerste uur in Twente heeft meegedaan.

wie puzzelt er mee?

Oplossingen van de puzzels uit ons vorig nummer

Kruiswoordpuzzel

```
TAS  ACH  BBC
AAP  K  E  ROE
KRENT  EGAAL
  L  ETS  N
SODA  R  ADAM
O  KAART  U
MUIS  A  MAAS
  D  AGA  L
AVOND  AMPER
LEO  E  R  ERG
TEL  RAD  NED
```

Honingraatpuzzel

```
        R
       O A
      N O M
     D O R P
    V L I E S
   A F T R A P
  A N T O N I O
 R E C E P T I E
T A F E L B L A D
```

Op de schuine buitenrijen lees je de woorden RONDVAART en RAMPSPOED.

GEBROKEN WOORDEN

ZEIL	APPEL
SLAG	TOREN
HAND	BOOT
STOP	STUK
IJZER	ROOM
LAND	NAALD
HUIS	KAART
GELD	DRAAD
VUUR	ARTS

De woorden van de eerste rij vormen met die van de tweede rij nieuwe woorden, maar de woorden van de tweede rij staan in verkeerde volgorde. Je moet nu uitzoeken wélke woorden bij elkaar horen. Als je het goed gedaan hebt, vormen de eerste letters van de tweede rij woorden van boven naar beneden de naam van een bergplaats voor geld en kostbaarheden.

RA-PUZZEL

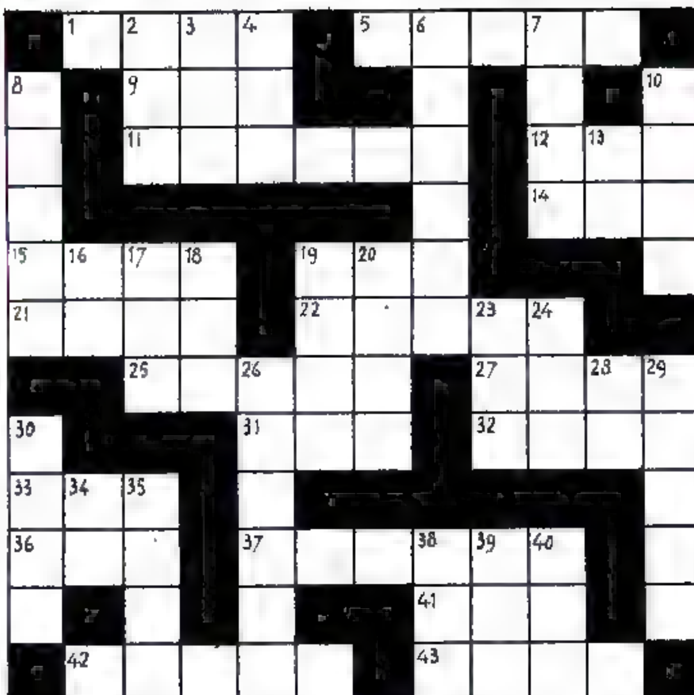
Je gaat in deze opgave zes woorden invullen, die alle de letters RA bevatten. Voor het gemak zijn ze al op hun plaats gezet en je ziet wel, dat ze telkens een plaatsje verspringen.

De omschrijvingen zijn:

1 Wilde haardos
2 Leuk, aardig
3 Regenscherm
4 Hulpmiddel bij het rekenen
5 Bewegende trap
6 Heel kleine republiek in de Pyreneeën

```
1  RA . . . . .
2  . RA . . . .
3  . . RA . . .
4  . . . RA .
5  . . . . RA
6  . . . . . RA
```

KRUISWOORDPUZZEL

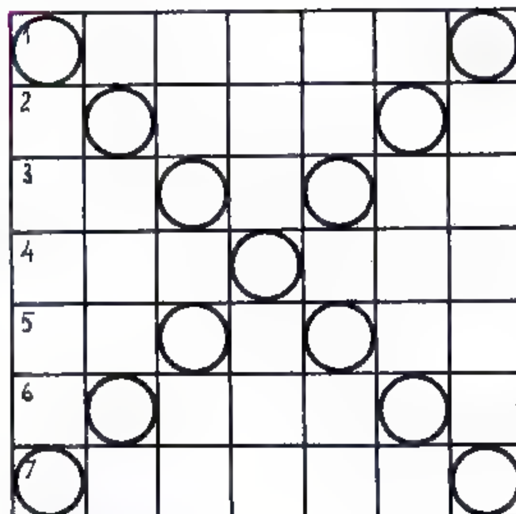
HORIZONTAAL:

1 Tienpotig schaaldier
5 Rookgerei
9 Bloeiwijze
11 Nagel
12 Zandgrond, met paarsbloeiend gewas begroeid
14 Duivenwoning
15 Karakter
19 Doctoranda (afk.)
21 Gewricht in het been
22 Deugniet
25 Vrouw op haar trouwdag
27 Verlichtingsornament
31 Ontkenning
32 Nauw
33 Bandje voor het ophangen van een kledingstuk
36 Deel van de mond
37 Aantrekkelijkheid
41 Vroeger
42 Opgewekte stemming
43 Automatisch vervoermiddel

tussen de verdiepingen van een gebouw

VERTICAAL:

2 Soort of aard van mensen en dieren
3 Bekend zoogdier
4 Dikke pap
6 De manier van spreken
7 Aandacht; getal
8 Lange, dunne stok
10 Rij wachtende mensen
13 Produkt van de kip
16 Meisjesnaam
17 Deel van de borstkas
18 Van de
19 Getal
20 Toespraak
23 Schoenmakersgereedschap
24 Jong schaap
26 Enig in zijn soort
28 Moeder
29 Last, bezoeking, ziekte
30 Elke; zonder uitzondering
34 Eetbaar bolgewas
35 Achtpotig diertje
38 Klein oproer
39 Maand
40 Grond rond een boerderij

INVULPUZZEL

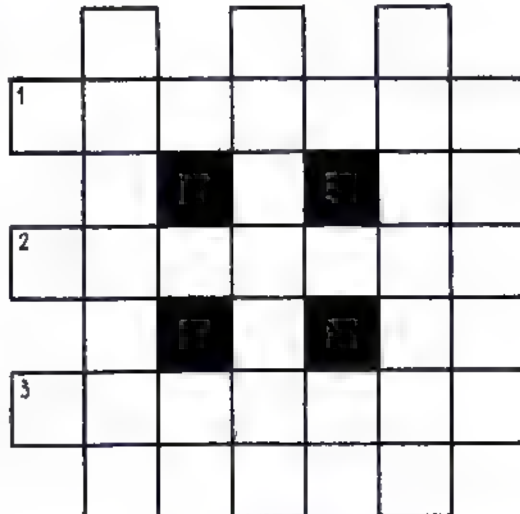
Je gaat in deze figuur van links naar rechts de hieronder gevraagde woorden invullen. Als je het goed gedaan hebt, zijn op de diagonalen van links boven naar rechts beneden en van links beneden naar rechts boven twee dieren verschenen. Het eerste is een krokodillesoort en het tweede een grote apesoort.

1 Grote hoenderachtige vogel
2 Heden
3 Rode edelsteen, projectiel
4 Droomgezicht, hersenschim
5 Met beide armen omsluiten, omvatten
6 In massa
7 Pijn doen

OPTELSOM

KASPAR + TARWE =
PRAATWAKERS

Deze vreemde „optelsom" moet je als volgt aanpakken: je gooit de letters van het eerste en het tweede woord afzonderlijk door elkaar, totdat je twee nieuwe, goede woorden gekregen hebt. Samen vormen die dan een groter woord, dat weer uit dezelfde letters als het derde woord in de opgave bestaat.

VLECHTMATJE

Als je op de horizontale rijen de drie hieronder gevraagde woorden hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden ook op de verticale rijen vormen.

1 Grootste eiland van de Nederlandse Antillen
2 Kampeerwagen
3 Regenscherm

Het geheim van de grot

door Ruth Park
tekeningen Jean Sidobre

12

KORTE INHOUD: Dunk en Brownie wonen op een vervallen boerderij in Nieuw-Zeeland, die hun vader geërfd heeft van hun oudoom Angus. Volgens oom Angus moet er op of bij de boerderij een schat te vinden zijn. De kinderen ontmoeten Tom te Taniwha, een Maori-jongen, en zijn grootmoeder, die de boerderij wil kopen. Ze komen bij een ondergronds grottencomplex en gaan op onderzoek uit. In de grotten vinden ze aanwijzingen dat oom Angus hier vaak is geweest. Bovendien ontdekken ze een vlot. De volgende dag gaan ze weer de grotten in en lopen Tom tegen het lijf. Na een poosje stromen de grotten vol water. Met het vlot zoeken ze een uitweg. Ze komen bij een diepe kloof en vinden dan een ladder.

HOOFDSTUK XIII

Brownie had het gevoel dat ze in de afgrond zou storten zodra ze erin zou kijken. Ze zei echter niets. Moedig strekte ze haar arm met de brandende zaklantaarn voor zich uit, zodat Tom de kloof goed zou kunnen onderzoeken. Haar ogen hield ze daarbij gesloten, terwijl ze haar tanden opeenklemde om het klapperen tegen te gaan.

„O, alle lieve mensen op de wereld," zei ze geluidloos, „duimen jullie voor me dat ik niet op dat laddertje over de afgrond behoef te klimmen. Dat kan ik niet. Dan val ik in de kloof! O, wat was mijn overgrootmoeder gelukkig dat zij tegen inboorlingen mocht vechten. Dat is een zachtgekookt eitje, vergeleken bij het overwinnen van de moeilijkheden in deze grotten. . ."

„Aha, ik zie hoe de oude baas het heeft gedaan," zei Tom. „Kijk, Dunk."

Voorzichtig kroop Dunk naar Tom. Hij zag dat de ladder zo was gemaakt dat hij stevig bevestigd kon worden achter een rand boven aan de afgrond. Hij reikte precies tot een richel in de wand, vanwaar zonder al te veel moeite een schuine helling aan de overkant van de afgrond bereikt kon worden. In het gesteente waren een aantal steunen uitgehakt.

„Hij klom natuurlijk met de ladder omlaag tot op de richel, om dan verder tegen de schuine helling weer omhoog te klauteren," zei Dunk. „Dat is zo klaar als een klontje. Maar ik kan je wel vertellen, Tom, dat je Brownie nooit over die afgrond krijgt. Dat durft ze niet."

Brownie haalde diep adem. Ze had zich tegenover Tom steeds flink gehouden en haar trots verbood haar nu haar angst te tonen.

„Als het gebeuren moet, dan moet het gebeuren," zei ze en ze probeerde haar stem onverschillig te laten klinken.

„Ik ga eerst," zei Tom, „als die oude ladder mijn gewicht houdt, dan kan hij jullie gewicht zeker dragen."

Zorgvuldig bevestigde hij de haken van de ladder achter de rand en rukte toen met al zijn kracht aan de touwen. De ladder scheen werkelijk zo solide te zijn als hij had verwacht. Hij durfde het er best op wagen.

Terwijl Tom zich voorzichtig langs de ladder in de kloof liet zakken, keek Dunk naar zijn zusje. Brownies gezicht was krijtwit. Ze keek niet in de richting van Tom. Ze hield haar ogen strak op een druipsteenformatie gericht, alsof die haar volle aandacht had.

Dunk haalde even zijn schouders op. Wel, als Brownie zich tegenover Tom flink wilde houden, zou hij ook maar zijn mond houden over haar angst. Alleen. . .

„Het is even veilig als je bed," riep Tom vrolijk toen hij op de richel was beland. Hij lachte triomfantelijk. Zijn lach weergalmde in de afgrond en het leek op het geluid van een duivels beest

„Hou op," riep Dunk vol afgrijzen. „Brrr, wat afschuwelijk." Toen zei hij tegen Brownie: „Ga jij nu maar, Brownie. Ik zal de ladder van boven vasthouden, zodat hij niet schudt." Fluisterend voegde hij eraan toe: „Kijk vooral niet omlaag en denk niet aan de diepte. Hou je taai, hoor."

Dunk had nog nooit zoveel bewondering voor zijn zusje gehad als nu, nu ze met een spierwit gezichtje en opeengeklemde kaken haar benen over de rand sloeg en de tocht naar de richel aanvaardde. Met grote angstogen bleef ze hem aankijken. Dunk knikte haar bemoedigend toe. Tom, die op de richel even plezierig scheen te staan als op de veranda van zijn huis, hielp Brownie naar beneden. Met knikkende knieën en een wee gevoel in haar maag stond zij even later naast Tom.

„Het valt niet mee voor Brownie, Tom," riep Dunk omlaag. „Met zo'n

„Laten we even teruggaan in de gang, waar het niet zo'n lawaai is," stelde Brownie voor.

geblesseerde enkel is het moeilijk deze klauterpartij te maken. Brownie, hou je maar goed aan Tom vast."

„Kom jij nu vlug naar beneden," zei Brownie met een zwak stemmetje.

Als een aap klom Dunk omlaag. Hij voelde geen spoor van angst. De ladder was oud, maar hij was oersterk, alsof hij was gemaakt voor een regiment soldaten. Oom Angus was een voorzichtig man geweest, die stellig altijd het zekere voor het onzekere had genomen.

Daar stonden ze met z'n drieën op de richel. Onder hen was de donkere, gapende afgrond. De lantaarn bescheen de wand boven hen.

„Kijk niet naar beneden, kijk niet naar beneden," herhaalde Brownie bij zichzelf.

Tom, die haar lippen geluidloos zag bewegen, zei bemoedigend: „Hou me maar bij mijn riem vast, Brownie."

Langzaam en uiterst voorzichtig klommen ze tegen de schuine kant op. De rand, waarover ze liepen, werd gelukkig niet smaller en het gesteente was ruw en droog, zodat er niet veel gevaar was voor uitglijden.

„Ziezo, we hebben ons doel bereikt," zei Tom vrolijk, toen hij zich over de rand hees. „Hè, hè, dat was even een tochtje!"

Toen ze alle drie aan de andere kant van de afgrond stonden, informeerde Tom naar Brownies enkel.

„Het gaat wel, hoor," zei Brownie en haar stem klonk bijna normaal. Ze was zo verschrikkelijk blij dat die afschuwelijke tocht over de afgrond achter de rug was, dat de pijn in haar enkel helemaal in het niet was gezonken.

„Zo, en wat zullen we nu verder gaan beleven?" zei Dunk vol spanning.

De gang aan deze kant van de afgrond was een normale voortzetting van de gang aan de andere kant. Dunk was blij, dat de bodem tamelijk vlak was, want hij had flinke pijn aan zijn voeten. Maar, dacht hij, één schoen is toch beter dan helemaal niets.

Achter elkaar zetten zij hun tocht voort. Af en toe ontsnapte Brownie nog een diepe zucht van opluchting. Ze zou nog vaak aan die afschuwelijke afgrond moeten terugdenken.

Het geluid van water werd steeds sterker. Bij het zwakke lichtschijnsel was echter nog niets te zien. Toch durfden ze niet meer licht te maken. Alleen Dunks zaklantaarn brandde, maar het schijnsel begon al zwakker te worden. Tom spaarde zijn grote lantaarn zoveel mogelijk, evenals de paar fakkels en de stormlamp. Brownie vroeg zich af hoeveel petroleum er nog in de stormlamp zou zitten. Het zou ontzettend zijn, als ook die hen in de steek zou laten. Maar dan zette ze die gedachte weer gauw van zich af. Dat piekeren hielp niets; ze raakte er alleen maar van streek van.

„Ik denk dat het water hier om de hoek is," zei Dunk.

Toen de gang een draai maakte, hoorde Brownie het eentonige geruis van de ondergrondse rivier opeens veel sterker. Het klonk precies eender als het geruis van een rivier boven de grond, in de wereld van frisse lucht, kleuren en zonneschijn.

Alleen zou de zon nu niet meer schijnen, bedacht Brownie. Het was al avond. En die arme Chicken zou zich natuurlijk afvragen waar zijn nieuwe vrouwtje en baasje toch bleven. Hadden ze hem maar niet aan de ketting gelegd! En wat zou er van hem worden, als ze nooit meer uit de grotten zouden kunnen komen?

„Joepie!" klonk Dunks stem voor haar. Zijn licht danste op en neer, wat betekende dat hij aan het springen was van opwinding

„Heb je een uitgang gevonden?" riep Brownie vol verwachting.

„Nee, maar wel een waterval. Een schitterende waterval. Tjonge, kom gauw eens kijken."

Teleurgesteld, maar toch ook een beetje verrast door dit nieuwe gezicht van de grotten, haastte Brownie zich naar Dunk en Tom. De bodem van de gang bleef gelijk, maar nu was hij deel geworden van de muur van een nieuwe grot. Als een terras liep hij langs de wand. Van helemaal boven kwam een waterval, die geel en wit in het licht van de lantaarn van Tom glansde. De waterval, die schuimend omlaagstortte, was wel twintig meter breed. Hoever hij viel, konden ze niet zien. Zover reikte hun licht niet. Maar Brownie was er wel van overtuigd dat het weer zo'n afschuwelijke afgrond was, waarin het water verdween. Ze rilde. Het water spatte tot de plaats waar zij stonden.

De hele grot was gevuld met lawaai en een vochtige geur. Tom was op zijn buik gaan liggen om maar zoveel mogelijk te kunnen zien.

„Alle mensen, wat een diepte," mompelde hij met ontzag. „En ik zie daar rolstenen, zo groot als spoorwegwagons."

„Dit is dan weer een dood punt," zei Dunk teleurgesteld. „Ik moet jullie eerlijk bekennen dat ik wel kan huilen. We hebben er zo'n verschrikkelijke tocht voor gemaakt."

Tom stak zijn neus in de lucht. „Ik ruik natte modder. Ik vraag me af waar die lucht vandaan komt."

„Laten we even teruggaan in de gang, waar het niet zo'n lawaai is," stelde Brownie voor. „Dan kunnen we daar een beetje uitrusten." Ze had moeite zich goed te houden. Ze kwamen beslist nooit meer uit de grotten! Hun enige kans was dezelfde weg terug te gaan tot de glimwormgrot en daar te wachten tot het water weer eens lager zou worden. Als dat ooit zou gebeuren.

„Het spijt me, maar mijn voet moet even rust hebben," zei ze verontschuldigend. „Hij wordt weer zo dik."

Zij zag dat Tom zijn hemd begon los te knopen. „Nee, Tom," riep ze uit, „doe dat alsjeblieft niet. Ik heb geen verband nodig. Ik meen het. Zonder hemd zou jij longontsteking krijgen. Als je het niet al te pakken hebt."

„Ik scheur er alleen maar een mouw uit. Ga zitten, Brownie, dan zal ik het verband bij de waterval even nat maken. Koud water is goed voor je enkel."

Ze wilde nog tegen hem zeggen voorzichtig te zijn, zodat hij niet zou uitglijden op de natte stenen bij de waterval, maar ze was te moe.

„Blijf alsjeblieft bij me, Dunk."

Dunk liet zich naast zijn zusje neervallen en samen bekeken ze nog eens de kaart van oom Angus. „Ik zie nergens een waterval," merkte Dunk op.

„Tenzij deze dikke punt een waterval moet voorstellen. Maar dat kan niet, want er gaat een lijntje onder die punt door. En de waterval is absoluut een dood eind. Zo dood als het maar kan."

Tom kwam terug met de kletsnat gemaakte, afgescheurde mouw. „Het water is zo koud, Brownie, dat je enkel wel gauw geslonken zal zijn." Toen ging hij tegen Dunk verder: „Je hebt een flinke zuster, zeg. Ze heeft de hele tijd geen kik gegeven, hoewel haar voet lelijk pijn moet doen." Handig verbond hij de dikke enkel en Brownie zuchtte van opluchting. Dat koude verband was een weldaad voor haar voet

„Wat een pech, hè, jongens, dat ik nu juist die voet moet hebben. Hier in deze grotten zou je best drie goede voeten kunnen gebruiken en ik heb er maar één."

Tom knikte peinzend. „Je hebt gelijk. Bij dit lastige kruipen en sluipen door de grotten, langs en over de druipsteenformaties en langs afgronden, heb je werkelijk minstens twee stevige voeten nodig. En ik denk dat

we nog een lastig traject voor de boeg hebben, want de waterval is waarschijnlijk niet het einde van onze tocht. Raad eens wat ik heb gevonden!"

Hij toonde zijn Australische vrienden een doosje lucifers. Het was doorweekt door het spattende water van de waterval.

„Zou dat ook van oudoom Angus zijn?" riep Dunk verwonderd uit. „Alle mensen, die oude baas schijnt overal te zijn geweest."

„Hij heeft hier waarschijnlijk jarenlang rondgezworven," mompelde Tom. Toen begon hij te lachen. „Al die jaren, waarin hij met zijn geweer de Maori's uit zijn buurt probeerde te houden, was hij de grotten aan het onderzoeken."

„Dat kun je hem niet kwalijk nemen, Tom," zei Brownie. „Per slot verdedigde hij zijn eigen bezitting."

Tom haalde zijn schouders op. „Ik heb nog iets anders gevonden," ging hij door. „Een doorgang achter de waterval. Ik vermoed dat we over het smalle pad tussen de muur en de waterval verder kunnen. We moeten natuurlijk wel heel voorzichtig zijn, want de richel is maar smal en glibberig door het water."

„Best mogelijk dat een menselijk wezen dat kunststukje kan uithalen," zei Brownie, „maar dít wezen kan het in elk geval niet," en ze wees met haar wijsvinger op haar borst. „Ik zou prompt omlaagstorten."

Dunk liet de kaart aan Tom zien. „We waren juist tot de conclusie gekomen dat deze dikke stip niet de waterval kon zijn, omdat er een lijntje onderdoor liep. Maar nu schijnt het dat onze onverschrokken oom Angus wél de waterval heeft bedoeld en dat hij die hoogstgriezelige tocht onder de watermassa door heeft ondernomen."

Tom bekeek de kaart aandachtig en knikte instemmend. „Wel, wat zouden jullie ervan zeggen als we nu eens probeerden te slapen en dan morgen met frisse moed de waterval gingen bekijken?"

Dunk haalde met een moedeloos gebaar zijn schouders op. „Ik heb geen sprankje hoop dat we er op die manier uit komen. Als we gaan slapen en over een poosje wakker worden, zal het nog net zo donker zijn als nu. Maar ze zullen ons toch wel gaan zoeken, hè, Tom? Ze zullen ons toch wel vinden?"

Tom greep hem met zijn grote, warme hand bij de schouder en gaf hem een bemoedigend kneepje. „Natuurlijk, jô. Je moet de moed niet verliezen! Je hebt honger en daardoor zie je de zaak opeens zo donker in. Maar ik heb een verrassing voor je. Kijk eens wat je vriend Tom heeft!"

Hij viste iets uit zijn broekzak, dat er uit zag als een stukje geel gom. „Je mag het hebben."

Handig verbond Tom de dikke enkel en Brownie zuchtte van opluchting.

Dunk pakte het ding van Tom aan. Er zaten wat pluisjes wol op, snippertjes papier en korreltjes zand.

„Wat is dit, Tom?"

„Het is een lolly. Dat ding zit waarschijnlijk al heel lang in mijn broekzak. Het ziet er niet zo fraai uit, maar er zal toch nog wel een beetje smaak aan zitten." Hij begon te lachen.

Ook Brownie schoot in de lach. „O, Tom, je bent me er een!"

Dunk stak gretig het kleverige geval in zijn mond. „Mmmm," zei hij, „het smaakt best lekker, hoor. Als je bijna doodgaat van de honger smaakt alles."

Toen Brownie naar het opgevrolijkte gezicht van haar broertje keek, vroeg ze zich af wat ze zonder Tom hadden moeten beginnen. Dankbaar greep ze Toms hand. „We zijn vrienden, hè, Tom?"

„En of," zei de Maori breed grijnzend. „Zeg, Dunk," ging hij door, „als je klaar bent met je diner, doe ik het licht uit en dan gaan we slapen."

Ze probeerden het zich zo gemakkelijk mogelijk te maken op de harde stenen. Giechelend zei Brownie: „Zelfs de kussens op onze kostschool zijn niet zo hard als de grond hier."

„Wat ga je uitvoeren als je van school komt, Brownie?" wilde Tom weten.

„Ik blijf waarschijnlijk thuis om voor vader het huishouden te doen. We hebben een schapenfokkerij."

„En wat zijn jouw plannen, Dunk?"

Er kwam geen ander antwoord dan een vermoeide zucht. Dunk lag gemakkelijker dan de twee anderen, want hij lag tenminste lekker zacht met zijn hoofd op Brownie.

„Die arme Dunk," fluisterde Tom. „Hij is doodmoe."

„Hij slaapt," fluisterde Brownie terug. „Hij heeft zich enorm flink gehouden voor een jongen van zijn leeftijd, vind je ook niet?" Ze geeuwde; ze voelde zich plotseling erg moe en slaperig. „Is het nog vandaag?"

„Het is al bijna morgen," antwoordde Tom. „Bah, wat zijn die stenen hard."

„Laten we blij zijn dat het hier niet koud is. Er heerst hier zo'n vreemde, gelijkmatige temperatuur. Net alsof het altijd zo is geweest en altijd zo zal blijven."

Tom begon Brownie een verhaal te vertellen over de grotten in het kalksteengebied, maar het donderend geluid van de waterval in de verte en de zachte klank van Toms stem zorgden ervoor dat Brownie wegdoezelde. Ze was zich nog even bewust van het gewicht van Dunks hoofd op haar benen en zijn gesnurk. Ook voelde ze nog even de hardheid van de rots onder zich, maar toen was ze in slaap.

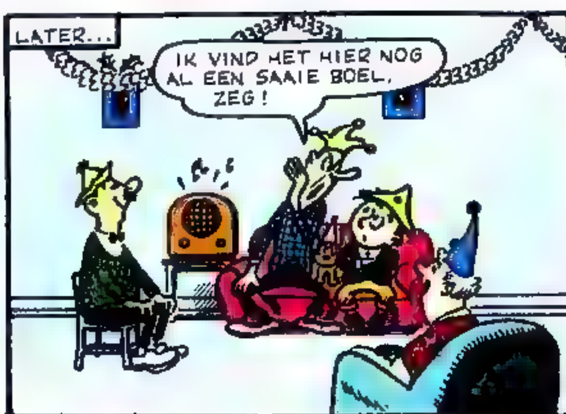
Ze werd wakker door iets verschrikkelijks. Dunk zat rechtop en schreeuwde. Hij begon in het donker in het wilde weg om zich heen te slaan al roepende: „Doe het licht aan, vlug, doe aan het licht!"

WORDT VERVOLGD

MUG EN MIK

DOOR REG WOOTTON

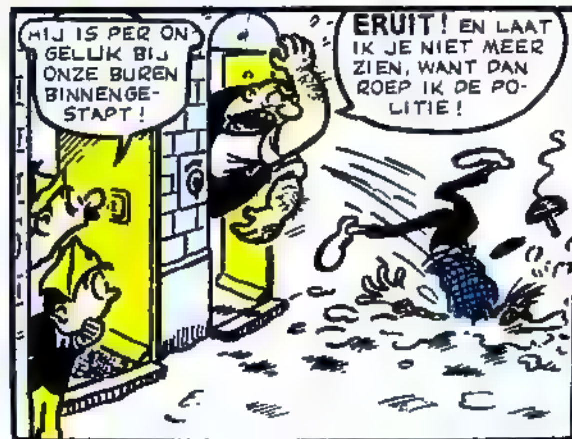

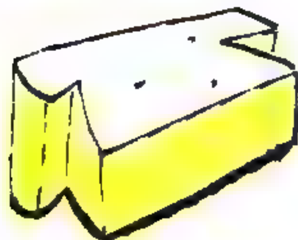

Voor moederdag
maken we een
BEWAARMAP

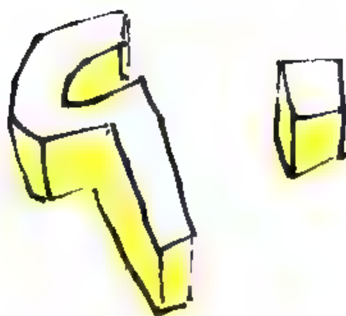
Hiervoor heb je nodig: een stuk rechthoekig karton, dat je bijvoorbeeld uit een schoenendoos kunt knippen, en drie grote enveloppen. Beschilder het karton of beplak het met gekleurd papier en plak de drie enveloppen onder elkaar en met de opening naar voren erop. Schrijf op de klepjes van de enveloppen de namen van de dingen die erin bewaard kunnen worden, zoals recepten, adressen, bonnen boodschappenbriefjes en zegeltjes, allemaal zaken, waar je moeder dagelijks mee te maken heeft. Door twee oogjes haal je een touwtje, waaraan de bewaarmap opgehangen kan worden

Het wordt natuurlijk een nog veel leuker cadeautje, als je de mapjes wat versiert, bijvoorbeeld met een stempel, dat je heel gemakkelijk kunt maken van een halve aardappel. We weten zeker, dat je moeder het een handig idee zal vinden en er erg blij mee zal zijn.

DE MAN VAN STAAL

MEGALA, EEN AFGEZETTE DICTATOR, DIE ZICH VERBORGEN HOUDT IN DE JUNGLE VAN ZUIDOOST-AZIË, WIL MET ZIJN IJSGEESTEN, DIE HIJ BESTUURT VIA EEN ELEKTRONISCH BREIN, DE DIAMANTENGEEST, AZIË VEROVEREN. TED, KEN EN ARCHIE HEEFT HIJ GEVANGENGENOMEN EN GEDWONGEN TE VERRADEN, WAAR DE GIMLET IS, MAAR DAN WORDEN ZIJ AANGEVALLEN DOOR EEN REUSACHTIGE DINOSAURUS...

ARCHIE KOMT IN ACTIE. ZIJN BREIN WERKT NU VOLAUTOMATISCH!

ARCHIE RENT ZO HARD ALS HIJ KAN MET HET BEEST OP ZIJN HIELEN.

ARCHIE GRIJPT EEN LIAAN EN SLINGERT ZICH HIERAAN IN DE RICHTING VAN HET MONSTER.

HIJ ZWAAIT ZICH OP DE NEK VAN HET BEEST.

ÉÉN MISGREEP EN ARCHIE IS EEN HOOPJE SCHROOT.

MET ZIJN VLIJMSCHERPE KAPMES HAKT ARCHIE DE LIAAN DOOR...

ARCHIE RIJDT!

HIJ MAAKT GEEN GRAPJES!

LIEVE HELP!

DE GEHEIMZINNIGE DIAMANTENGEEST DRAAIT SNELLER EN SNELLER...

DOOD AAN ALLE MENSEN! VRIES EEN PAD VAN VERNIETIGING DWARS DOOR AZIË! **MEGALA SLAAT TOE!**

MEGALA! MEGALA!

IN DE GROT IN DE GEHEIMZINNIGE VALLEI KOMT EEN AFSCHUWELIJKE INVASIE OP GANG...

VOORT! VOORT! BEVRIES ELK LEVEND WEZEN OP UW PAD!

INTUSSEN ZIJN DE TWEE VRIENDEN BIJ DE GIMLET AANGEKOMEN.

ZO, WE ZIJN ER. DE GEREEDSCHAPPEN ZITTEN BINNENIN. HELP ME EENS!

HADDEN WE ARCHIE MAAR. ONDER JOUW CONTROLE IS HIJ EEN WONDERMONTEUR!

EEN HALF UUR LATER...

PROBEER HET NU MAAR EENS. IK HEB ALLES GEDAAN WAT IK KON.

LATEN WE HOPEN, DAT HIJ HET DOET.

DE KRACHTIGE MOTOREN KOMEN IN WERKING...

TED, ER KLOPT IETS NOG NIET MET HET STUURMECHANISME. ZO IS DE GIMLET VRIJWEL ONBESTUURBAAR.

WE MOETEN DOORGAAN. WE MOETEN RISKEREN, DAT HIJ OP HOL SLAAT.

DE GIMLET BOORT ZICH STEIL DE GROND IN.

IK HEB JE GEWAARSCHUWD. IK HEB GEEN ENKEL IDEE, WAAR WE NAAR TOE GAAN.

PROBEER DE MACHINE OP TE TREKKEN, KEN!

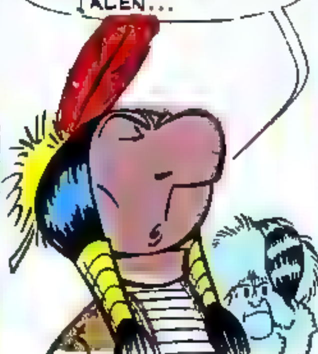
EN WANNEER DE MACHINE EINDELIJK WEER BOVEN KOMT...

KIJK, WE ZIJN TE LAAT! **DE INVASIE VAN IJSGEESTEN IS BEGONNEN!**

SCHURKEN IN

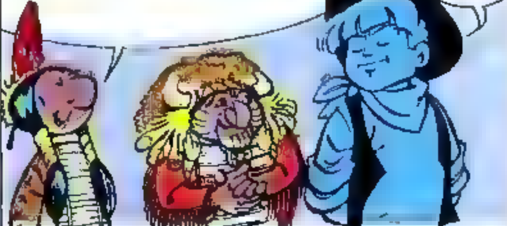

ER ONTSPINT ZICH NU EEN LEVENDIGE DISCUSSIE TUSSEN ZITTENDE KAT EN HET OPPERHOOFD VAN DE GARATWA'S. OM DE LEZER DIT KOETERWAALS TE BESPAREN VOLSTAAN WIJ HIER MET DE VERTALING VAN ZITTENDE KAT.

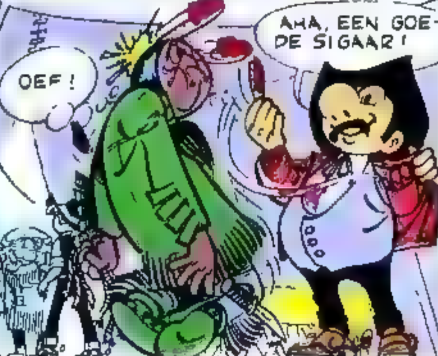

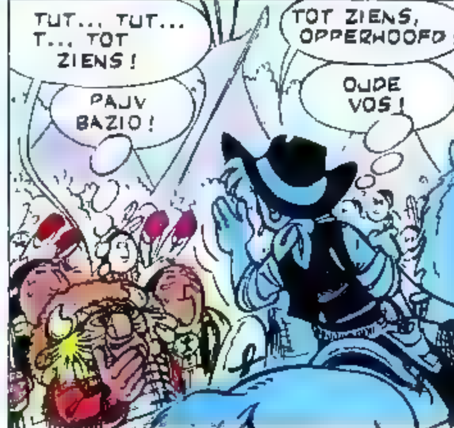

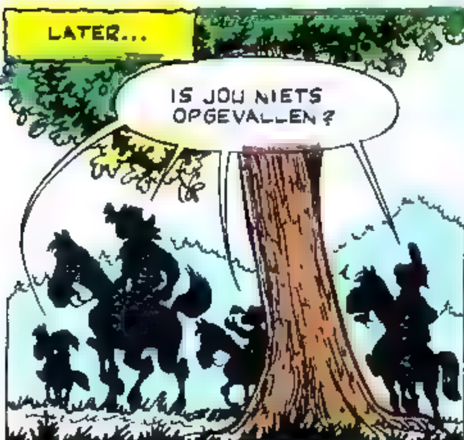

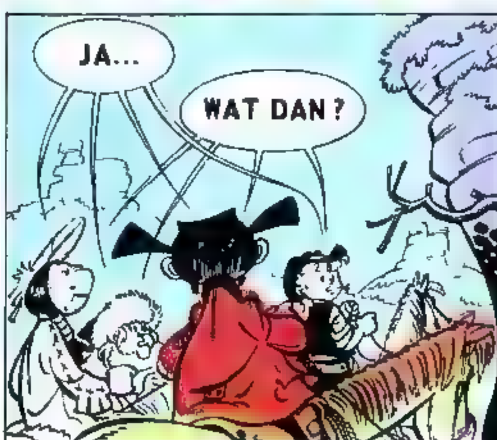

GEVAAR

Bij hun poging de vier schurken uit de handen van de Garatwa's te redden zijn Jim, Heppy, Moechatoekoe en Zittende Kat nu zelf gevangen genomen...

In dit nieuwe verhaal kun je kennis maken met Brett MacDonald, een artiest, die naar Amerika emigreert, maar van tekenen komt daar zo niet veel terecht. Lees maar!

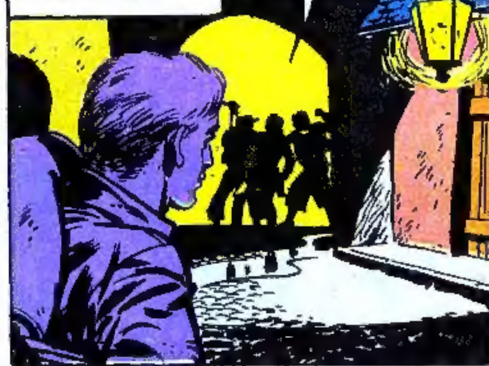
BESTEMMING

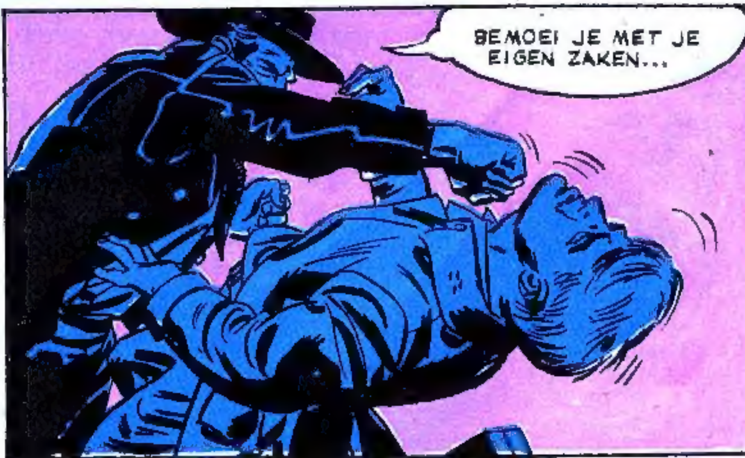

ONBEKEND

DE SCHURKEN HADDEN HET OP MIJN BEURS VOORZIEN. MAAR ZE HEBBEN NU DE JOUWE GENOMEN. MAAR JE HEBT JE DAPPER GEDRAGEN. JE VERDIENT EEN BELONING.

KOM MEE WAT ETEN. STA MERRIWETHER LEWIS TOE JE DE HAND TE DRUKKEN.
IK HEET BRETT MACDONALD. GRAAG NEEM IK UW UITNODIGING AAN, WANT IK HEB GEEN CENT OP ZAK. EVEN MIJN SPULLEN OPRAPEN.

WACHT, IK HELP EVEN MEE. HEE...

U TEKENT DUS EN NOG GOED OOK!
IK HOOP ER HIER MIJN BROOD MEE TE VERDIENEN.

DAN BEN IK BANG, DAT JE TOEKOMST ER NIET ROOSKLEURIG UIT-ZIET. DAAR IS EEN EETHUIS...

DE MANNEN ZOEKEN EEN TAFEL BIJ HET HAARDVUUR UIT.
MAAK JE MAAR GEEN ZORGEN OVER DE REKENING. IK HEB KREDIET.
IK DENK NOG STEEDS AAN MIJN TOEKOMST HIER.

NOG MAAR DERTIG JAAR GELEDEN WAS HET HIER EEN LAND VAN RUWE KOLONISTEN. WAT WE NODIG HEBBEN, ZIJN MANNEN DIE WETEN HOE ZE EEN BIJL EN EEN GEWEER MOETEN VASTHOUDEN.

EEN ARTIEST VERKOOPT HIER NIETS.
BEGREPEN... IK GA TERUG NAAR EUROPA!

NEE, LUISTER. IK ZOEK IEMAND MET MOED EN UITHOUDINGSVERMOGEN. JIJ LIJKT ME WEL GESCHIKT...
IK BEN MISSCHIEN ARTIEST, MAAR MOEDIG...

HEB JE WELEENS EEN KAART VAN AMERIKA GEZIEN? HET IS EEN ENORM LAND. TEN WESTEN VAN DE MISSISSIPPI LIGGEN UITGESTREKTE GEBIEDEN, WAAR ALLEEN NOG MAAR PELSJAGERS GEWEEST ZIJN...

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. f 3.90 per kwartaal (13 nrs.). Losse nummers: 40 cent.
Verdeler voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij. Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.